Eilės ir Dainos

Knyga ir Laida
:: Pirma ::

EILĖS IR DAINOS

Knyga ir Laida
:: Pirma ::

Parašė ir Savo Lėšomis Išleido
Joanna Tamašauskaitė (Lakštutė)

Spauda "Lietuvos", 814 West 33rd Street, Chicago, Illinois

Joanna Tamašauskaitē
(Lakštutē)

Atsiprašau.

Kad tas eilutes parašiau,
Skaitytojų atsiprašau;
    Vieni mane gal, labai peiks,
    O kiti mażu dar ir keiks,
    Bet daugel yra ir tokių,
    Kurie nerašo nei kokių.
Bet aš visados atmenu,
Pasauliej nēr tokių żmonių,
    Katrie visiems galētų tikt,
    Ir visų gerbiamais palikt.
Juk daugel yra ir tokių,
    Kurie nemēgsta nei kokių,
Kiekvienas gali išdarkyt,
Bet ne kiekvienas išmanyt,
    Kiekvienas gali kitą peikt,
    Bet ne kiekvienas daug nuveikt;
    O daugel yra ir tokių,
    Kurie nemēgsta nei kokių.
Vieni tik skaito laikraščius,
Kiti knygas, gerus raštus,
    Kiti skaito ir eilių,
    Jeigu użeina kur dailių,
    Bet daugel yra ir tokių,
    Kurie neskaito nei kokių.
Kiti pasakys, tai durna,
Veltui tik aušina burną,

Ir dar popierių pustija,
Ir laiką brangų aikvoja;
Bet daugel yra ir tokių,
Kur pasiskaito visokių.
Bet juk geriaus, ką nors krutēt,
Negu tingēti ir sēdēt,
Taigi ir aš atsiprašau,
Kad tik tokias teparašiau.
Bet geriau vely by kokių,
Negu kad visai nei jokių.

20 Kovo, 1917
Kewanee, Ill.

✣ ✣ ✣

Lakštingalēlis.

Kodēl tu, mielas lakštingalēli,
Jau nebegiedi šitą metelį?
Ar tau gojelis nebepatinka,
Kad nedainuoja sesēs aplinkui?
O gal upelis nesrauniai teka,
Ar žuvelytēs nelinksmai šneka?
Gal karklynēlis pardaug nulinko
Lakštingalēli kas tau netinka?
O gal išdykę piemenys gaudo,
Arba gtlvelę tavą gal skauda?
Migla akytes tavo gal ēda?
Ar kokia kita kankina bēda?
O gal lizdelį tavo išdraskē?
Arba mažyčius iš ten išblaškē?
O gal patytē tavęs nemyli;
Lakštingalēle, kogi tu tyli?

”Išdraskē mano tēviškę mielą,
Dēlto giedoti man nebemiela;
    Šlaitas nugriuvo, kur medżiai, użi
    Apsvilus karkluos mano bakuži,
Lankoj lelijos, kur mergos skynē,
Dabar ten juoda: viską numynē.
    Sielvartų żmonēs visi suspausti,
    Mano giesmelių negal atjausti.
Mēnulis naktį kada man švietē,
Spinďuliai jojo giedoti kvietē,
    Pro lapus medżių slapta żiurējo,
    Upelį plaukiant tolyn lydējo.
Tad mano giesmē linksmai skambējo,
Man giedant żmonēs ramiai ilsējo.
    Dabar mēnulis lyg kruvins teka,
    Per vargus żmones nemato tako.
Motinos sunų savo raudoja,
Našlaičiai tēvų klykia vaitoja.
    Upelis plaukdams krantus bučiavo,
    O karklų šakos mane lingavo,
Aš lyg galiunas tik didżiavausi,
Veidrodyj upēs savo mačiausi.
    Karklyno lapai blizgējo skaidriai,
    Aplinkui aukštos żolelēs, saidrei,
Użē, šlamējo nuo mażo vējo,
Ir man giesmelę giedot’ padējo.
    Šiandiena kas-gi tenai beliko?
    Kur apsiżvelgsi, visur tik plika,
Meďelių, krumų, stuobriai tik żalgso,
O żmonių kraujo net balos talkšo.
    Par upes, tlitus lavonų kloja,
    O tais lavonais mus‘ priešai joja....

Žvērys maitinas ir puotas kelia,
Tą matant mano širdelę gelia.
    Staugdami vilkai drasko jų kunus,
    Seselių brolius, tēvelių sunus,
Neatras niekas jųjų kapelių,
Netaisys sesēs tenai darželių.
    Oi! kad galētų jieji surasti,
    Nors jųjų kaulus žemēn užkasti:
Sesutēs rutų vainikus pintų,
Brolelių kapus jaisiais dabintų.
    Tievai nors tokią paguodą rastų
    Ant sunų kapo kad pasimelstų;
Vakarą, rytą juos atlankytų,
Nors "Amžin... atsilsį" už juos sakytų.

Rugsējo 14, 1916.
Valparaiso, Ind.

✣ ✣ ✣

Gimtinē.

Oi! gimtinē mano vieta·
Ir senas namelis,
Kur yr mano numylētas
Petkalnio kaimelis.
    Gal dar manęs neužmiršo
    Lietuvos šalelē,
    Dar gal mane minavoja
    Nors seni tēveliai?
Gal dar gyva motinēlē
Manęs tebelaukia,
Lyg kad girdžiu, "dukterēlē"!
Rodos kad ji šaukia.

"Ar sugryši į Lietuvą
Musų aplankyti,
Ir nuliudusią širdelę
Tēvų suramįti?

Gryžk, dukrelē, į Lietuvą
Čia yr daug geriau,
Kad neslēgtų valdžios ranka,
Ar čia nelinksmiau?

Čia bitelēs korius siuva
Ir medų gamina,
Čia mergelēs rutas skina
Ir kasas dabina.

Čia upelis grynas tyliai
Pro šalį sravena,
Čia lakšstingals krume gieda,
Čia tutlys dudena.

Čia gegutē raibužēlē
Kas rytą kukuoja,
Čia medeliai jovarēlių
Ant kiemo linguoja.

Čia broleliai dalgius skambin
Ir laukelę piauna,
Čia sesutēs linus rauna
Į kruveles krauna—

Čia vargdienis piemenēlis
Po gojų ralioja,
Čia galvijų kaimenēlē
Dirvonuos raulioja.

Čia saulelē skaisčiau teka
Širdelę ramina,
Čia dainelēs linksmiau skamba
Net sielą gaivina.

Čia žemelē musų bočių
Prakaitu aplieta,
Ji brangesnē ir už auksą
Svetur pažadētą,
Čia takeliai, kur mažutē
Tu dar vaikštinējai,
Čia medeliai tie puikieji
Po katrais ilsējai.
Čia palinksmins tavo širdį
Gamtos gražumēlis,
Žalios girios stalineliai
Ir anas gojelis.
Čia dar laukia tavęs rutos,
Kurias tu ravējai,
Ir po langu tas darželis
Kurį taip mylējai!...."
Taip, prieš karę gražu buvo,
O dabar kas liko?
Gal tik pelenai grįčelēs
Gimtinēs paliko?....

Gruodžio 18, 1908.
Chicago, Ill.

✣ ✣ ✣

Gražus Pasaulis.

Gražus, puikus tu pasauli!
Su puikiais. aukštais kalnais,
Su malonia, šviesia saule
Su linksmais paukšteis laisvais.
Ant tavo plačios krutinēs
Linguoj dirvos su javais,
O tavo vaik's nusiminęs
Vis kovoja su vargais.

Gražios lankos, aprēdytos
Tukstančiais gražiu žiedų,
Medžiais, tartum, apsodytos,
Rankų kokių galingų.
Girios kvapu mus gaivina,
Lakštingalas, veversys,
Mums giesmelių pagamina:
Kad neslēgtų liudēsys.
Upeliukai pliauškēdami
Ringuojasi lankomis,
Jojo valę pildydami,
Valdomi Jo rankomis.
Stebuklingi balsai paukščių
Linksmina mus dienomis;
Dangaus skliautai savo aukščiu
Priduod' grožę naktimis.
Milijonais prisagstyta
Padangē gražių žvaigždžių,
O išaušus šviesų rytą
Jų nematos nei pēdų.
Gyvių kruta pilna žemē,
Vis tarnauja dēl žmogaus.
Naktį takai kad aptemę,
Šviečia mēnuo nuo dangaus.
Visa žemē pripildyta
Gražių medžių ir žalių,
Džiugin širdį surakįtą
Visų musų vargstančių.
Tai aukščiausias vis surēdē!
Ačiu Jam už tai tariu,
Visus džiaugsmus ir sveikatą
Nuo Jo visados turiu.
Gegužio 27, 1916.
Gary, Ind.

Medelis po Mano Langu.

Kas iš to medeli?.. Augi ir žaliuoji,
Ir trauki prie savęs širdį ir akis;
Visi tavim gēris, kol jaunas lapuoji,
Kažin, kaip pasęsi tada ką sakis?
Kad tavo šakelēs neskleis jau lapelių,
Sunykęs tu džiusi, lauksi valandos,
Nelinksmins tad balsas mylimų paukštelių,
Ir pranyks žalumas jau ant visados.
Kasdieną tų lauksi, kada tave kirvis,
Atējęs išnaikins iš pačių šaknų,
O nugriuvus užpuls skruzdēlēs ir kirmis,
Ir niekas nemanis ginti nuo anų.
Arba ir ugnelēj' sudegęs, išgaiši,
Neliksi nei ženklo, nei jokios žymēs,
Užkilęs vējalis ir dumus išmaišē,
Nei kvapo neliko, nei jokios dēmēs.
Ir niekas, medeli, nebminavos tave,
Nebent tas paukštelis liudniau užgiedos,
Liekdamas, neradęs kur pasilsint save,
Arba šuva bēgdamas pro šalį sulos,
Nekartą tu širdžiai suteikei ramumą,
Nekartą paukštytei lizdelį dengei,
Nekartą ir žmogų nuo vētrų žiaurumo
Rankeles ištiesęs pas save kvietei.
Jei kas tavim džiaugias, malonę tau teikia,
Tada ir žaliuoti pradedi skaiščiau,
Bet ar nēra tokių, kurie tave piekia,
"Tai,—sako,—kerēbla, šakoja plačiau"
O aš tai norēčiau, kad man ir ant kapo
Mylimas medelis per amžių augtų,
Tada aš nejausiu nei krintančio lapo,
Gal lengviau žemeli man širdį spaustų,

Arba koksai žmogus, eidamas pro krumą,
Medelio puikumu gal pasigērēs,
O tada, pamatęs ten sukastą kruvą,
Gal už mano vēlę bent atsidusēs....

Tad ilsink man akis, mielasis medeli,
Pavasarį anksti, rudenį vēlai,
O aš aprupįsiu tavo liemenēlį,
Gražiai apgenēti šakų bus galai·

Tu augsi, bujosi, mielasis medeli!
Ir skleisi šakeles labiau ir labiau,
Kada bus nuliudusi—mano širdeli
Po tavo šakelių, gal man bus ramiau!

Į mirgančius tavo lapus aš kad žiuriu,
Kažin kokios mintys sukįla širdyj,
Arba kad užmerkus akis kada turiu,
Malonu klausytis užimo naktyj.

Kad bučiau poetē,—tave aprašyčiau,
Ir visą brangumą medelių vertēs,
Medelius už auksą aukščiau išstatyčiau,
Dainelę sudēčiau vyduryj nakties.

Apdainuočiau visą medelių gražumą,
Jų budą, vertumą, net pumpurelius,
Kaip jie yr naudingi, kokį malonumą,
Suteikia jie žmogui kaip kraun' žiedelius.

Bet kad mano protas negali apimti,
Paliksiu poetams šitą padaryt,
Apei tą užbaigsiu aš savąją mintį,
Padējusi plunksną sustoju rašyt.

Liepos m. 1916.
Gary, Ind.

Svyrunas.

Svyruno lapelius
Šalnelē užgavo,
Jaunąją mergelę
Svie'ts kalbomis savo.

Svyrunas, beržėlis
Šakeles nuleido,—
Mergelē jaunoji
Mintyse paskendo.

Svyruno beržėlio
Lapeliai jau gelsta,—
Jaunosios mergelēs
Veideliai jau balsta.

Svyrunas beržėlis
Tykiai sušlamējo,—
Mergelē jaunoji
Ašareles liejo.

Svyrunas beržėlis
Verkia didžių girių,—
Mergelē jaunoji
Lietuvos didvyrių

Neliudēk mergele,
Ramink savo širdį,
Juk tavo balselio
Tēvynē negirdi.

Beržėlį per amžių
Vējalis judino,—
Biedną mano širdį
Rupesčiai kankino.

Oi! kad aš galēčiau
Kartą pailsēti,
Aukurui tēvynēs
Tuos skausmus sudēti.

Bet-gi aš norēčiau
Dar daugiau kentēti,
Mažą nors dalelę
Tēvynei padēti,

Oi! kokia laiminga
Aš bučiau tada.
Kad savo šalelę
Išvyščiau laisva,

Kad Dievs pasakytų
Na, gana jau tau,
Jau tu nekentēsi
Per amžius daugiau.

Padangē paniurus
Juodais debesiais,
Saulutē apglobtų
Savais spinduliais.

Oi! kaip man krutinē
Alsuotų lengvai,
Tada aš numirčiau
Iš džiaugsmo umai.

Tada aš matyčiau
Kad pančiai vargų,
Nukrito ant amžių
Nuo rankų visų.

Nešę sunkią naštą.
Aštriosios valdžios,
Sulaukē nors kartą
Liuosybēs saldžios.

Prislėgti dusavo
Šimtmečius kelis,
Už raštus ir knygas
Persekiojo vis.

Ir gaudė po girias
Šaudė, kaip vilkus,
Ir korė ir piovė
Galando ginklus·

Į Sibirą siuntė,
Prie girios meškų,
Už tyrų ir kalnų
Už aukštų miškų

Tamsybėj mus laikė
Nedavė spaudos,
Kad tauta mus gaištų
Be jokios naudos.

Norėjo paversti
Kacapais visus,
Ir rusiškas knygas
Vis bruko dėl mus.

Už menką knygutę
Lietuvių kalbos
Kalėjime puvo
Lig gyvos galvos.

Sunkesnės jau bausmės
Negalėjo but,
Reik už maldų knygą
Kalėjime put'.

O apie didesnę
Nereik nei kalbėt,
Užteko tik laiške
Kokiam' paminėt;

Taip kartą Vaičaitis
Parašęs laiške,
(Kada jis mokinos
Dar Paterburge)

Kad draugas važiuodams
Į mokslą atgal,
Atveštų jam knygą,
Jeigu jisai gal·

Žandarai sugriebę
Tad laiškelį tą,
Galvatrukčiais smuko
Į kaimą aną.

Jieškojo tos knygos,
Gandino tėvus,
Landydami badė
Po kampus visus.

Nors knygos nerado
Tenai neikokios,
Bet tėvą įkišo
Į turmą dėl jos;

Ir laikė uždarę
Savaites kelias,
Kur laikyti gali
Žiurkes ir peles.

Bet tas nenubaidė
Tautiečių gerų,
Jie platino knygas
Tarp brolių visų.

Jie ėjo, keliavo
Per tamsius miškus,
Gabeno iš Tilžės
Didelius pakus.

Ir tauta nežiuvo
Mus anuos laikuos,
Bet galinga buvo
Norint ir varguos',

Jei tada nežuvo
Nežus niekados,
Nei kokie kryžokai
Nebepraris jos.

30 birželio, 1916.
Gary, Ind.

✣ ✣ ✣

Kun. P. D-nui ant Jo Primicijos.

Bukie sveikas ir laimingas
Šioj linksmoj valandoje,
Brangioj jusų atminimui
Primicijos dienoje.

Linksma man Jus yr pasveikint
Ant tos jums brangios dienos,
Kad per amžius nesulauktum
Nuliudimo valandos;

Kad butumei sveikas tvirtas
Ir naudingas dēl tautos,
Dirbtumei dēl žmonių labo
Ir bažnyčiai ant naudos.

Erškēčius, usnis naikindams
Lygintum tiesos kelius,
Brolius gero bemokindams
Gyvenk ilgus netelius!

Gyvenk be skausmų linksmiausiai,
Užmiršk pereitus vargus,
Gyvenk kuo ilgių ilgiausiai
Ir lik didis ir garsus.

Gyvenk be tų šimtą metų,
Buk laimingas visados,
Stok į eiles augštadvasių,
Buk parama mus tautos.

Sunkų kelią apsirinkai,
Reiks sutikti daug priešų,
Bet, jei Dievas bus su jumis,
Bus kovoti nesunku.

Jeigu butum mokyčiausias,
O jei Dievas nepadēs,
Niekur gerai tau neseksis,
Visus vargas kuną ēs.

Sunki virto jau gadynē,
Spaudžia priešai išvisur,
Ar Amerikoj, — Europoj,
Ar Tēvynēj ar kitur......

Užtai aš ir linkiu Jumis
Ilgų ir linksmų dienų,
Kad įstengtumēi kovoti
Su gaujomis priešų! priešų!

Linksmi tau šioji yr diena,
Bet tēvynēj but linksmiau,
Ten tēvelis ir močiutē
Ir draugų butų daugiau.

Ten močiutē apraudotų
Džiaugsmo ašaroms tave
O tetušis apkabintų
Ir priglaustų pas save.

Kaip malonu atsilsēti
Butų ant rankų anų,
Parvažiavus iš mokyklos
Po taip daug sunkių dienų!

O vējali! parnešk žinią
Į mylimus namelius,
Pasakyk tu motinēlei,
Kad užbaigiau tuos vargus!

Bet dabar naujus pradēsi...
Šitie bus daug sunkesni,
O numesti negalēsi,
Nors jie but daug baisesni.
    Taigi, Dievas lai palengvin
    Sunkią naštą tų vargų,
    Gyvenk kuo ilgių ilgiausiai!
    Sveikatoje be skausmų!

Birželio 23, 1916.
Gary, Ind.

✣ ✣ ✣

Megē.

Verveklių kaime buvo mergytē,
Vardas jos — "Megē" šviesiaplaukytē;
Buvo ji graži, visiems patiko,
Vyrai prie josios kaip smala lipo.
O ji tik šaipēs, juokēs ir kraipēs,
Visus niekino, paikais vadino.
    Vienas didžiausiai ją padabojo,
    Taip, kad net proto mažne nustojo.
    Bet kaip prieiti? Spiria ir kanda,
    Kad bemąstydams jis nusigando.
Taip vieną kartą, štai atsitiko:
Salēje Megę jis susitiko.
Ir prisigerint jis jai norējo,
Bet ar jųs žinot, kas prasidējo?
    Megē "mužiku" jį išvadino,
    Taigi, užpykdē baisiai vaikiną;
    Tiktai jis vaikščio, spiaudo or šnypščia,
    Kailyj nerimsta, iš didžio pykčio.

Taip Megē daugel šposų pridarē,
"Grinorius" visus "šalin vis" varē;
Vienok su sportais labai sutiko,
Bet ar jus žinot, kas atsitiko?
Net jau vestuves daryti taries
O jau jaunikis su Mege baries;
Prieš šliubą "dumē", kaip pasikaustęs,
Ir Megēs žiedais dar apsimaustęs.
Taigi nelaimē Megę patiko,
Nes musų Megē be rutų liko.
O tokių Megių juk daugel yra,
Gaila kalbēti, — ašaros bįra.
Tad Magdalenos, — Magdēs, — Megutēs!
Visos, kaip viena, mielos sesutēs:
Ne su sau lygiu nesusidēkim,
Ir nuo sportukų kuotoliau bēgkim.
Kad nereikētų mums potam verkti,
Rutų vainiką ašaros merkti,
O ašarose jisai rudija,
Visa jaunystē eina ant vējo.
O be vainiko nieks neguodoja:
Kiekvienas eidams ranka numoja.

Balandis, 1916.
Valparaiso, Ind.

✣ ✣ ✣

Prieš Kalēdas.

Kelios dienos štai atgalios
Man širdis teip skaudējo,
Veidas buvo net nubalęs,
Dvasia nurimt negalējo;

Mąsčiau, — kokią, gal, nelaimę
Siela mano jau prijaučia,
Kad širdyje mano baimē
Ilgas laikas kaip jau siaučia.

Štai atējo jau ir gruodis,
Artinas Šventos Kalēdos,
Bet man širdį tartum rudys
Graužia vis tos pačios bēdos.

Štai žvaigždelē vakarinē
Vieną kartą kaip tekējo,
Man bežiurint: O auksinē!
Ji į mane prakalbējo.

"O mergele! ko tu liudi?
Juk nekenti didžio vargo"....
Mano brolius mat išžudē,
Viena aš ant svieto margo.

Jokios žinios aš neturiu
Nuo tēvučio ir seseles,
Visur kur tiktai aš žiuriu
Nenuraminu širdelēs.

Užšvies spinduliai saulutēs,
Apskelbs mums Kalēdą rytą,
Tēvynēj broliai, sesutēs
Kęs badą neišsakytą.

Sulaukę šventų Kalēdų,
Visi linksminsis, čia džiaugsis,
O ten mus broliai iš bēdų
Gal tiktai prie mirties šauksis.

Aniuolų balsai garsingi
Giedos "Garbē ant aukštybēs"
O mus broliai nelaimingi
Tebvargs po karēs baisybes.

Ir keiks sąvąjį likimą
Nebįstengdami nešt vargo,
Keiks dieną savo gimimo,
Kam gimē ant svieto margo.

Nedżiugin šventos Kalēdos,
Nei Velykos, nei Sekminēs,
(Kaip devynios suim bēdos)
Tik vaitoji nusiminęs.

"Gimęs Kalēdų vaikelis"
Budavo linksma naujiena,
O dabar tiktai vargelis,
Sielvartų nelaimių diena.

Kada, Viešpatie mieliausis,
Użżibēs laimēs żvaigżdelē?
Kada tu, o aukščiausis!
Valdovams rodysi kelią?

Kada tu jų tą puikybę
Nulenksi ir išnaikysi?
Kada tu savo galybe
Nelaiminguosius apginsi?

Kada ant tavo gimimo
"Hozana" tau użgiedosim?
Kada šventą atējimą
Su dżiaugsmu męs pagodosim?

Kada pasibaigs nelaimēs
Musų brangiojoj Tēvynēj?
Kada garbinsim be baimēs
Tave naujojoj gadynēj?

Kada męs visi kaip vienas
Tēvynēn atgal sugryšim?....
Ir šventas Kalēdų dienas
Laisvoj Lietuvoj laikysim?

Kada likusius ten brolius
Galēsim dar atlankyti,
Ir anuos kraujuotus klonius
Jiems padēsime džiovinti.

Gruodžio 6, 1915.
Valparaiso, Ind.

✣ ✣ ✣

Karē.

Dieve mano ar aš rasiu
Nors tą seną vietą,
Kur aš augau kudikystēj
Ir gimiau ant svieto.

Jau granatų išardyta
Tētušio grįčelē,
Ir išvyti išblaškyti
Broliai ir seselē.

Kas apsakys ir aprašys
Sunkų jų likimą
Sužeistų ir badaujančių
Baisų vaitojimą?

Kerta brolis broliui galvą
Už rusą ir prusą,
Ne už brangiąją tēvynę
Ne už tautą musų.

Kada žiloje senovēj
Vytautas kariavo,
Musų broliai gynē tautą
Ir tēvynę savo.

O dabar siunčia lietuvį
Kariaut už Uralo,
Musų broliai nei nežino
Už ką gauna galą.

Ar už tautą, ar už laisvę,
Ar už gerą vardą,
Nieks nežino, kur jis žuvo
Ir nuo kieno kardo.

Žųsta tēvai, žųsta broliai,
Žųsta artojēliai,
Nēra kas pridengtų kunus
Šaltoje žemelēj.

O, Dievuli! kad turēčiau
Sparnelius paukštelių,
Tad nulēkčiau aplankyti
Nors kapus brolelių.

Aš surinkčiau brolių kaulus
Žemelēms pridengčiau,
Pastatyčiau nors kryželį,
Vainiku aplenkčiau.

Parašyčiau ašarēlēms
Ant to kryžiaus ženklą,
Kad čia kruvos musų brolių
Kur žuvo nuo ginklo.

Pažymēčiau, kad čia ilsis
Kaulai musų brolių,
Kur paguldē savo galvas
Dēl vardo maskolių.

Išgirsk, Dieve maloniausis!
Našlaičių verkimą,
Ir sulaikyk nuožmią karę,
Mus brolių skerdimą.

Ar neužtekēs saulelē
Ant mus Lietuvoje,
Ar-gi lemta musų tautai
Pražuti kovoje?

Vasaris, 1916.
Valparaiso, Ind.

✣ ✣ ✣

Mylimamjam.

Mylimasai! kad žinočiau
Aš tavo kapelį,
Jį lankyčiau kožną rytą,
Kožną vakarēlį.

Aš nupinčiau tau vainiką
Lelijų, ant kapo,
Ir apsēčiau toms žolelēms,
Kur išduoda kvapą.

Aplaistyčiau tuos žolynus
Ašarēlēms savo,
Kaip nueičiau atlankyti
Aš kapelį tavo.

Dar išdirbčiau tau kryželį
Baltų akmenēlių,
Pasirinkus, parsinešus
Nuo kranto marelių.

Padējusi ant krutinēs
Rutoms apsodyčiau,
Kožną šventą vakarēlį
Vis kapą dabinčiau.

Apmąstyčiau ant to kapo
Ką mudu kalbējom,
Kaip laimingai linksmas dienas
Tad praleidinējom.

Tada buvo vargą kietą
Kam pasidalinti,
Ar liudnume, ar bēdoje
Širdį suraminti.

Visus tavo tuos žodelius
Širdyj užlaikysiu,
Ir mirdama juos į grabą
Aš užsidarysiu.

Tavo kapo, o mieliausis,
Niekad nematysiu,
Kad ir kaži kaip norēčiau
Jo neatlankysiu.

Už tukstantį ilgų mylių
Ten jisai kariavo,
Ir paguldē savo galvą
Ne už tautą savo.

Už puikybę tų valdovų
Kurie visus žudo,
Neišskiriant nei lietuvio,
Lenko, arba gudo.

Tau žolynų nenunešiu
Ant kapo priskynus,
Bet aukauju šią dainelę
Iš jausmų nupynus.

Spalio 4, 1916.
Valparaiso, Ind.

Kalēdų Eglelē.

Eglute! egleli žaliasis medeli,
Kur vakar buvojai, kaip tu žalavai?
Kaip miela tau buvo žalioji girelē?
Oi nenorēdama čion atkeliavai.

Išaugo eglutē, net juodai žadiavo,
Kaip ruta sesutēs darže gražiame,
Bujojo šakelēs, užē ir lingavo,
Ir ramios sau buvo miške didžiame.

Išaušo šarmotas Kalēdų rytelis,
Žemelē uždengta su balta skraiste,
Aksomu nutiestas minkštasis kelelis;
Neb'žaliuoja eglē artimam raiste.

Nukirto eglelę vakar kučių dieną,
Parvežē minkštuoju keleliu namo,
Paliko jos draugē raudodama viena,
Ir kirvį ji keikē kirtiko ano.

Ne kirvis juk kaltas, eglele mieloji;
Bet papročiai blogi žmonelių paikų,
Kuriems, mat, nerupi girelē žalioji,
Kad tiktai išpildžius užgaidą vaikų.

Papuošē eeglelę kaip jaunąją marčią,
Kad rengias prie šliubo ją vesti statyt',
Visi už sveikatą degtinę ger karčią;
Vaikįai ir seneliai nor ją pamatyt:

Apkarstę žibučiais žaliąją eglelę,
Pastatę ją grįčios pačiam viduryj;
Kaip vestuvių dieną jaunąją mergelę,
Dabiną ją rutoms, bet josios širdyj...

Nieks negal atspēti, ką jos širdis jaučia,
Jai gaila, oi gaila! jaunųjų dienų,
Ir kova galvoje kaip ta audra siaučia,
Ji mato tik balą vargelių vienų.

Žaliuoja eglelē ir žiba žvakutēs,
Mēlynos, raudonos kelerių spalvų,
O vaikų nukreiptos į jąją akutēs,
Jie žiuri į eglę, nenuleid' galvų.

Apkrovē eglelę vaisiais ir saldainiais,
Ją myli, godoja ir gerbia labai;
Auksuotais, karbuotais dabina riestainiais,
Šiandieną ją gerbia, kasžin ar ilgai?...

Nors gražiai aprēdę grįčioje eglelę,
Bet ji nežaliavo taip, kaip ten raiste,
Ji buvo nuliudus, atminus girelę,
Nors dengē ten jąją snieguota skraiste.

Nekartą nuo šalčio kauleliai barškējo,
Ir laužē šakutes šalna ir ledai,
Jai biro skujelēs nuo šiaurinio vējo,
Bet gimtinēj vietoj jai buvo gerai.

Nudraskys žibučius gražiosios eglelēs;
Už kelių dienelių iš grįčios išmes, —
Nublokštos į kampą supus jo šakelēs,
Likučius kamieno ugnelēn įmes.

Nepraeis savaitē, kaip užmirš eglelę,
Neminēs jos niekas daugiau niekados,
Taip kaipo darželyj nuskintą gēlelę,
Suvytus numesi, ir kas-gi iš jos?

Ir tu, mielas draugai, kol sveikas ir tvirtas,
Žaliuoji kaip eglē žiemos viduryj,
Nevien's tavim džiaugias, esi gal pagirtas,
Arba gal nevieno esi tu širdyj...

Gal nepraeis metai ar mēnesiai keli,
Tikrai nesulauksi Kalēdų vienų,
Ir nepajusi, kad grabe jau guli,
Gailēsies tu veltui perleistų dienų.

Laimingas, kurs mirdams atgal pažiurējęs
Dorybių jis kruvą didžią pamatys,
Ar ilgą, ar trumpą bus amžių turējęs,
Ramus apleis svietą, bet nesigraudys.

Keleiviais mes esam, ant žemēs, o broliai!
Kas dieną keliujam tolyn ir tolyn....
Pažvelgkim ką gero padarēm ligšioliai,
O žengiam prie grabo artyn ir artyn.

Kas gali, patarkim vargšui nors žodelį,
Palengvinkim vargą nors vienas kitam,
Nors visi męs matom tik erškēčių kelią,
Bet jei žengsim kartu, lengviau bus potam.

Vienybēn sueikim, viens kitą mylēkim,
O džiaugsis iš musų žemē ir dangus,
Kiek galim varguoliams, našlaičiams padēkim,
O laimins mus visus Dievulis Brangus.

Gruodžio 24, 1916.
Kewanee, Ill.

✣ ✣ ✣

Žvaigzdelēs.

Nēra ant dangaus žvaigždelēs,
Kuri nemirgētų,
Nēra sviete tos širdelēs
Kuri nekentētų.

Mirga žvaigždės, tartum merkia
Ir vilioja prie savęs,
Tą varguolį, kuris verkia
Ir nekenčia pats savęs.

Oi! žvaigždutės, jus malonios,
Puošiat dangų naktimis,
Jus priduodat daug svajonės
Ir raminat jus mumis.

O žvaigždelės! pasakykit
Kada žvaigždė užtekės,
Toji kuri neša laimę
Ir ar yr tokia išties?

Milijonai ten žvaigždėlių,
Bet kuri jų ištiesų
Neša laimę dėl žmonelių,
Dėl katrų? ar dėl visų?

Tu žvaigždelė vakarinė,
Vyresnioji ant visų,
Pasakyk tu, o auksine!
Kiek iš viso yr žvaigždžių.

Kaip malonu kaip man linksma
Žiurėt į jus naktyje,
Tarp svajonių skausmai dingsta
Saldu daros širdyje.

O! myliu dangaus mėlynę
Su pulkais gražių žvaigždžių,
Aną tolimą tėvynę
Visų musų vargstančių.

Taip ir noris ten nulėkti
Prie žvaigždelių mirgstančių,
Nuo nelaimių pasislėpti,
Ir negirdėt kentančių.

O žvaigždelės stebuklingos,
Kas jus grožę apsakys?
Aš negaliu, nelaimingas,
Neturiu tokios akies.

Kad galėčiau pamatyti,
Ką jus slepiat savyje,
Ir galėčiau apsakyti
Ką aš jaučiu širdyje.

Ilgus metus tyrinėjo
Žvaigždininkai jus takus,
Bet nei vienas negalėjo
Visko atrast apie jus.

Kas aukščiausiojo stebuklus,
Kas ant žemės išmieruos?
Nėr, kas butų toksai buklus
Ir nebus jo niekados.

14 Sausio, 1916.
Valparaiso, Ind.

✣ ✣ ✣

Vėjas.

Atuž vėjas per girelę,
Susitiko jis gėlelę,
Greitai lupas jos nurovė,
Ir nuplėšęs ją išrovė.

Toliaus lėkė lyg padukęs,
Viską laužė, kaip pabludęs,
Kas pakliuvo, tą naikino,
Švilpė, daužė ir gadino.

Ten išrovē pušį storą,
Čia išvertē drutą tvorą,
Kitur kanapas išlaužē;
O kitur langus išdaužē.

Medis lenkēs prieš jį drutas,
Didis mažas, augalotas,
Prieš jį žemai nusilengdams,
Pasigailējimo melzdams.

O tas drasko, ką sutinka,
Visi bijo jo aplinkui,
Suk į raudą, durnavoja,
Žvyriais akis iškapoja.

Vienur stogą jis nuplēšē,
Kitur šieną, kupstus nešē.
Trečiur rugius jau išklojo,
Kirsti medžius užsimojo.

Viskas pyška, lužta užia,
Čia nugriovē štai bakužę;
Ten vaikučiai išsigando,
Tēvo močios nebsuranda.

Į darželį įsisukęs,
Dešimt kartų apsisukęs,
Ką patiko, tą išlaužē,
Medžių žievę net apgriaužē.

Kitur lēkē, kaip padukęs,
Ir sutink netoli ukēs,
Pareinant merginų burį,
Ir į jas nemeiliai žiuri.

Pasiēmęs smilčių saują,
Bert ant jųjų nepaliauja,
O kaip akis jų privēlē,
Drapanas į viršų kēlē.

Jas parvertęs ir apjuokęs,
Lėkė toliau nusijuokęs,
Żvalgos, dairos vis aplinkui,
Ir pasuko namų linkui.

Čia sutiko dar maluną,
Netoli namų prie kluono,
Putē, kiek tiktai galējo,
Kol malunas degt pradējo.

Tad malunas išsigando,
Girnos, grudų nebsuranda,
Smarkiai sukos, klebietavo,
Ir uždegē varpstį savo.

Liepsnos laužē girnų ašį,
Tartum su liežuviais tašē;
Vējas juoktis nesiliovē,
Smarkiai pusti nepaliovē.

Kaip sudegino maluną,
Tada dumē jis ant kluono,
Neturēdams čia ką veikti,
Praded aplink mietus smeigti.

Čia išardęs drutą tvorą,
Ir išlaužęs mietų porą,
Jaujos stogą apžiurējęs,
Ten darbuoties nepradējęs:

Toliaus dumē, lyg pasiutęs,
Nuvargusiu pasijutęs,
Atradęs piemenų burį
Tarpe jųjų atsidurē:

Vienam nulēkē kepurē,
Juk vējas vaikų neturi,
Nieks suprast negalējo
Kam kepurēs jam reikējo.

Vieni vijo sau botagą,
Kiti dėjo jau pasmagą,
O kaip vėjas įsisuko,
Viską iš rankų išsuko.

Piemenys už tai užpyko,
Kad jiems darbas nepavyko,
Plusti vėją jie pradėjo,
Atkeršyti jam žadėjo.

Susiėjo jie į burį,
Visus ginklus ką kas turi:
Lazdą, peilį ir botagą,
Turės vėją mušt nelabą.

Gabus vienas tarė vaikas,
Jau pradėti yra laikas,
Ir sugriebęs peilį leido,
Stačiai vėjui į pat veidą.

Vėjas dar didžiau įnirto,
Piemuo lupą mat prakirto,
Bandė dar didžiau jis pūsti,
Bet pradėjo lupą pusti.

Ir dabar vėjas pietinis
Švelnesnis yr neg rytinis
Ir pusdams visad vaitoja
Nes jam skauda lupa toji.

Balandžio 13, 1916.
Valparaiso, Ind.

Žiema.

Man gražu keliauti girgždančiuoju sniegu,
Gērētis tylumu tamsios nakties,
Svajonių apimtos akys nenor miego,
Ir širdis tik laukia kokios tai dalies.

Prieš mēnesį sniegas, kaip deimants žybčioja,
Net akys lyg gēdis į jį pažiurēt;
Ant dangaus žvaigždutēs auksinēs mirkčioja,
Tai linksma, malonu, joms pasigērēt.

Tyla! tik kur tvora sušalus supyška;
Girdžiu, ten dejuoja kažkas tolumoj,
Aha! tai pelēda vaikų savo ješko,
Lyg šaukia, lyg kniaukia girių gilumoj.

O aš sau keliauju, nuliudusią sielą
Pralinksmint, užbovyt kur nors mēginu,
Gal kame sutiksiu aš ypatą mielą,
Prie jos nutildyti skausmus ketinu.

Bet nieko negirdis, vis tyla aplinkui,
Man liudna vis didžiau daros ant širdies,
Arti štai kelelis sukas namų linkui
Sugryžus prašysiu ramumo nakties.

Naktele — močiutę! užmigdyk varguoli
Suklijuok ant amžių tu mano akis,
Lai josios nemato skriaudiką turtuolį,
Kurs skriaudžia ir juokias iš musų dalies,

Jis skilvio nepaneš, gražiai apsirēdęs,
Be arklių, vežimu važiuoja jisai,
Išnaudot varguolį jis visai negēdis,
Nes jis pats varguoliu nebuvo visai.

Kas pats yra sotus, alkano nejaučia,
Nežino kas badas,, kaip sunku kentēt;
Juk namuose esant, kada audra siaučia,
Per langą dar smagiau yr pasižiurēt.

Taip ir tas turtuolis kurs nematē vargo,
Iš kur jis tą širdį gerą gal turēt?
Neskaudējo kaulai jam nuo kieto darbo,
Jis šalčio, nei skurdo negavo kentēt.

Taip milijonieriai šunis gardžiai šeria,
Ir dar ligonines įsteigia katēms!
Iš auksinių taurių brangų vyną geria,
O vargšams netenka ir duonos kitiems.

Dēlto atsišaukiu pas tave naktelē!
Jau daugiau nenoriu matyt tų skriaudų,
Užmigdyk tu mane kaip motynēlē,
Lai aš nebgirdēsiu mus brolių raudų.

Gegužio, 1916.
Valparaiso, Ind.

✣ ✣ ✣

Į Lietuvą.

Parašysiu aš laiškelį
Juodomis raidelēms,
Ir primušiu antspaudēlį
Graudžioms ašarēlēms.

Į Lietuvą pas tēvelių
Mielus giminēlių,
Apsakysiu, kaip man sekas
Už jurų marelių.

Norint visų bėdų, vargų
Čia neprašyčiau.
Tiktai brangiųjų tėvelių
Širdį sugraudyčiau.

> Dar persilpna mano ranka
> Ir prasta plunksnelė,
> Aprašyti, kaip išrodo
> Svetimą šalelė.

Tik aš noriu pasiskųsti,
Kaip man yra liudna,
Tarp įvairių tautų žmonių,
Kaip man yra nudna.

> Kad aš buvau prie tėvelių
> Tik ruteles sējau,
> Po darželį vaikščiodama
> Tankiai nuravējau.

O Amerikoje turiu
Sunkiai procevoti,
Anksti rytą atsikēlus
Dirbtuvēn vaikščioti.

> Aš čia turiu užsidirbti
> Duoną ir drabužį,
> Kad galēčiau apsiginti
> Nugi ir badužį.

Bet ir Lietuvoj pas jusų
Negeresnei yra
Aš negaliu daug rašyti
Man ašaros byra

> Žmonēs varguose suspausti
> Juodą žemę aria,

Jei prieš carą ką pasakē

> Ant kartuvių karia.

Daugel brolių nukentėjo
Ir kraujo praliejo,
Tik už tiesą kovodami
Ir galvas padėjo.

Ar neateis kada galas
Ir caro rageliams,
Tada šauksim visi "bravo"!
Lietuvos broleliams.

Gal išauš kada dienelė
Lietuvoj šlovingoj,
Laisvės žvaigždė užtekės
Tėvynėj garbingoj.

Tada visi męs pagrįšim
Į Lietuvos šalį
Linksmai tenai vėl garbįsim
Musų Visogalį.

Dieve mano! tik nerasiu
Brangiųjų tėvelių,
Jau nerasiu nei susiedų,
Savo prietelėlių.

Anie visi bus išmirę
Ant aukšto kalnelio,
Ten ilsėsis ant kapelių
Po žalia liepele.

Aš nueisiu ant kapelių
Tenai aplankysiu,
Ir nuliudusią širdelę
Savo suraminsiu.

Atsiklaupus apkabinsiu
Močiutės kapelį,
Gal išklausiu aš nuo josios
Nors vieną žodelį.

Pasakysiu: motinēle!
Aš tavo dukrelē,
Parkeliauju į Lietuvą
Aplankyt kapelį.

Jau aš verkiu ašaroju,
Bet ji juk negirdi,
Ji nejaučia, kaip gailēsis
Drasko mano širdį.

Aš apsēsiu tą kapelį
Lelijoms, rutelēms,
Ir kas rytą, vakarēlį,
Laistysiu ašarēlēms.

Telinguoja Dievmedēlis,
Lelijos, rutelēs,
Lai ramin našlaičių širdis
Nors žalios kvietkelēs.

Tegu žydi ten žirnikai,
Rožēs, tuliponai,
Džiaugsis visi mano darbu
Varguoliai ir ponai.

Dar aš eisiu tan namelin,
Kur tēvai gyveno,
Aplankysiu tą grįčelę,
Kur mane augino.

Aš apverksiu tuos takelius,
Kur jie vaikstinējo,
Ir mane savo dukrelę
Kas diena minējo.

"Nēra jau musų dukrelēs,
Ką mumis slaugys?"
Nēra nei vieno sunelio
Kas mumis maitys"?

Taip tad verkē matušēlē,
Verkdama dejavo,
O tētušis žilą galvą
Savo tik lingavo.

Kad galēčiau dar pargrįžti
Lietuvos šalelēn,
Prie tēvelių atsigulti
Gimtojom žemelēn.

Ten medelis, jovarēlis
Ant kapo linguotų,
Ir man šale tetušēlių
Gal neilgu butų?

Rugsējo 24, 1908
Chicago, Ill.

✣ ✣ ✣

Vienuolē.

(Skiriu seseriai Immaculatai)

Išaugo mergelē, kaip rožē balta,
O siela kaip paukštis buvo nekalta.
Veidukai raudoni, — akelių skaisčių,
Ant budo maloni, rankelių darbščių.

Ją traukē prie darbo iš pat mažumēs,
Ji garbino Dievą iš visos širdies.
Į mokslą ją leido, manē išmokys,
Kokio nors amato, tad garbę įgys.

Ir kunigai, broliai, didžiavos visi,
"Sesute, tu mokslą kaip tik pabaigsi,
Jau gausi paliauti žolynus mylēt:
Susiras jaunikis reikēs ištekēt.

O ji tik nupynus vainiką rutų,
Prie Marijos kojų sudėjo baltų.
    Pasiskyrė kelią kad vienuole likt,
    Kad Dievui, Marijai galėtų patikt,
Vaikelius šeimynų galėtų mokyt,
Bažnyčią ir tautą anais padabyt.
    Ir prašo Marijos globos jos šventos,
    Dar Aniuolo Sargo, kad netstotų jos.
Pasišvenčia Dievui ir žmonėms visiems,
Ir dirba per amžių ne sau, bet kitiems.
    Kiek reikia sveikatos mokykloj padėt,
    Visokių dienelių ten praleidinėt.
"Gauna užmokestį"? gal kas pasakys
Moteris atėjus išdrąsko akis!
    Tai atlyginimą tokį teturi,
    Kad išbar. iškolio motina kuri,
"Kam mano vaikelį mokykloj bari,
Neklausant man pačiai pasakyt turi.
    Aš pati pabausiu teip, kaip man patiks,
    Ir mano vaikelis, kaip buvęs paliks.
O taip išsigąsti nuo jusų dar gal,
Ir neklausys eiti mokyklon atgal."
    O kita atvedus sako, "tik mokyk,
    Jeigu neklausytų, kaip nori valdyk.
O parėjęs namon jei man pasiskųs.
Tai aš dar pridėsiu, tad švelnesnis bus".
    O trečioji sako, "tai man dar nestrioks,
    In vales yra laiko, palengva išmoks.
Tiktai jau nebauski, nes tu nežinai,
Kaip yr brangus vaikas motinai kožnai."
    Ketvirta atėjus kaip-gi pradės rėkt:
    "Mano vaiks iš kailio, girdi, gal išbėgt.

Lekcijų per daugel uždavēt jus jam.
Taip besimokinant gal but po visam.
  Arba dar ir protas gal susimaišyt,
  Kam jus jam taip daugel uždavēt skaityt?"

O kita dar sako: "gaa, jau gana'..
Nevalioju pirkti knygų ir gana.
  Juk jau jus ant sienos galit išrašyt,
  Arba ant atminties vaikus išmokyt.

O dabar tas knygas pirk, ir pirk, žmogus,
Jus daugiau nežinot, tik lupt pinigus".
  (Aš pati girdējau kalbant taip vienur,
  Kad reiktų galēčiau pasakyt ir kur.)

Ir taip jos be galo kožna vis kitaip,
Niekaip netikēsi, ar tu šiaip, ar taip.
  Sunku yr įtikti vienam dēl visų,
  Visą savo amžių pašvęst dēl kitų.

Bet musų vienuolēs apsirinko sau,
Dilgēlių takelį, ir nieko daugiau.
  Jos turi kantrybēs daugiau už visus,
  Ir aukauja Dievui savuosius vargus.

O jųjų kantrybēs!... daugiau negu reik,
Nežiuri ant nieko, ar jas gir ar peik.
  Už tai jos karuną dangui apturēs,
  Ir tenai Viešpatį amžinai regēs.

Aukauja jaunystę jos ant visados,
Dirba dēl bažnyčios ir labo tautos.
  O atlyginimas dēl jųjų pačių,
  Storą, juodą ploščių turi ant pečių.
Ir jos visad linksmai kryžių moka nešt,
Nei viena iš jųjų nemano pamest!
  Nes ne iš prievartos jos eina tenai;
  Eik ir tu mergele jeigu išmanai.

Žinok, kad kryželiai yr sunkųs visi,
O be jų ant svieto juk negyvensi.
Bet jei išsižadi tu dabar savęs,
Žinai, kas po mirčiai ten laukia tavęs.
Tai yr, jei paliksi vienuole rytoj,
Tad džiaugsies per amžius pasaulēj anoj.
Žydēkit vienuolēs žiedais lelijos,
Ir šlovinkit vardą dangaus Marijos.
Perprašykit Dievą už brolius visus,
Kad Jis nekorotų už nuodēmes mus.

Rugsējo 17, 1916.
Gary, Ind.

✣ ✣ ✣

Apie Tēvelio Namus.

Man stoja akysna senoji grįčia,
Aprukusi dumais, bet linksma man čia;
Čia gojus aplinkui, rytmetyj rasa,
Net širdį gaivina kaip teka žara.

Sodnelis aplinkui ir vyšnios eilēj,
Po langais darželis, rutos viduryj.
Pakraščiais lysučių apie ruteles,
Žemčiugai rungavos, skleidē šakelēs,

Geltonai žydējo viduriu rausvu,
Į rutas žiurējo, tartum su džiaugsmu.
Našlaičių lysvutē šitai pakraštyj,
Priējus prie jųjų neramu širdyj,

Jos visad našlaitēs primena vargus,
Gal dēlto jų žiedas visados tamsus.
Baltosios lelijos gražiausi gēlē.
Jos stovi prie rutų pačiam viduryj,

Turi daug reiškimų, visi jąs brangin,
Artistai šventuosius jomis padabin:
    Taip Juozapas šventas vienoje rankoj,
    Leliją jis laiko, o sunų antroj.

Mat žiedas lelijos yr ženklu doros.
Šale jų žirnikai pinas ant tvoros,
    Aplinkui žirnikų cinavadai, rožės,
    Pasiputę stovi, priduoda daug grožės.

Jurginių eilutės kelerių spalvų,
Raudonų, geltonų, margų ir baltų,
    Apstoję aplinkui, kaip kokie sargai,
    Jie sergsta darželį ir puošia margai.

Pinavijos krumas išaugęs labai,
Per jį ir narcizus ką tik užmatai,.
    Šakoja, lapoja, krauja daug žiedų,
    Peržydžia, vėl žydžia iš kartų kelių.

Keturi kampuose tai rožių krumai,
Kad vėjas nepustų ant rutų umai,
    Jos dengia nuo vėtrų, nuo audros žiaurios
    Ir daro pavėsį, nuo saulės kaitros.

Geltoni lineliai toli pakraštėj
Balti dobilėliai antrojoj kertėj.
    Gvaizdikai puriniai, kampe po kairės,
    Razetos ir mėtos prie antros šalies;

Visi jie šakoja, auga į lapus,
Ir kožnas išduoda kitokius kvapus.
    Ten kvepia kvėpylai aplinkui namų,
    Ten linksma ten sveika, gražu ir ramu.

Dievo medis žales, nors jisai nežyd,
Bet jam jojo kvapo net gėlės pavyd,
    Nes jojo lapeliai kvepia nuolatos,
    Nebijo nei saulės, nei žiemos šaltos.

Sniegas ką tik tirpsta, jis sprogsta tuojaus,
Jisai ir už rutas žaliuoja pirmiaus.
    Dievo medis augdams pirmuoju metu,
    Ginčijas su ruta, "aš kvepiu ne tu".
Kas visam darželyj gėles suskaitys,
Kas jųjų gražumą visų apsakys?
    O tas malonumas visokios spalvos!
    Didžiausias artistas nenumaliavos.
Aukščiausias sutaisė viską dėl žmonių,
Kad Dievą atmintų žiurėdams ant jų;
    Bet nevisi mato darbus jo rankos,
    Bedieviai pasako, "surėdims gamtos,"
Bet kaip atsirado ta visa gamta?
    Iškur gamtos jiega yra paimta?
    Ant to neatsako beždžionės vaikai,
    Ir mulkina tamsius žmonelius aklai,
Ten švelnus vėjalis, ramina miškai,
    Bėrasis žirgtlis, senieji draugai,
    Laktingals giesmelėms mane užmigdin,
    Vėversys pilkasis laiku pabudin.
Gegutė mieloji visų mylima,
Ji visad pravyrgdin su savo daina.
    Kada tavo širdį liudnumas suspaus,
    Visados gegutė ji tave atjaus ,
    Ji atskris po langu, graudžiai užkukuos,
Ji tave pravirgdins, ji ir vėl paguos.
    Kas liko šią dieną tenai taip gražioj
    Mano numylėtoj tėvynėj brangioj?
Kur buvo grįčelė pelenų kruva,
Nei tėvų seselių, visi gal žuvo...?

Rugsėjis, 1915
Valparaiso, Ind.

Rauda.

Kada nuliudimo dienos
Dēl manęs ateis,
O jaunystę mano mielą
Senatvē pakeis;

Kada kunas mano biednas
Neteks jau spēkų,
Susilenkusi aš lauksiu
Pabaigos dienų;

Kada draugai mylimieji
Jau išsiżadēs,
O akyse mano grabas
Vis arčiau stovēs;

Kaip upelis kad vis plaukia
Tolyn ir tolyn,
Ir su savim, kas pakliuva
Neša vis gilyn.

Sukuriuodams tu upelį
Plauki lankomis,
Lydi tave musų sesēs
Liudnoms dainomis.

Nuvinguosi, o upelį!
Per girias didżias,
Nepajusi, kaip įplauksi
Į marias plačias.

Ir negryši iš ten niekad,
Niekad iš tenai,
Tarpe vilnių tu išnyksi,
Żusi amżinai.

Taip ir mano jaunos dienos
Plaukia nuolatos,
Neužilgo atsigulsiu
Šaltuose kapuos.

Mets nuo metų greitai bēga,
Žust ant visados;
Mielos mano jaunos dienos
Negryš niekados!

O! jaunystēs trumpas laike!
Kodēl taip trumpai,
Lyg nedrįsdams ar bijodams
Tu man tarnavai?

Ir, tas patsai trumpas laikas
Pilnas vien skausmų,
Ir taip trumpa ta jaunystē
Žusta tarp vargų.

Kam dar žmogui ir gyventi,
Kęsti tiek kriaudų?
Velij anksčiau atsigulti
Ant šaltų kapų.

Visi takai vien apsēti
Erškēčiais tiktai,
Apsižvelgęs tiktai dyglius
Aštriausius matai.

Ir tie dygliai visad bado
Lyg grabo lentos,
Nors tu melsi, arba pyksi,
Vistiek nenustos.

Koks nebutų žmogų skausmas
Kankin iš šalies,
Nuliudimas ar nelaimē,
Ar liga palies.

Štai minutę kartais žmogus
Bandai atsikvēpt,
Tik pajunti, kad jau naujas
Kryžius ima slēgt.

Visą amžių taip gyvendams
Tarp kovos skausmų,
Niekad šviesos nematydams
Per miglas vargų,

Nei nejauti kaip sušunki:
'Kam Dieve mani
Ir jaunystēj ir senatvēj
Visad kankini!?"

Ar nevisus mus sutvērei
Ant svieto lygiais?
O dēlko viens kitą skriaudžia
Ir bado dygliais?

Ar nevisiems toms gērybēms
Naudotis liepei,
Ir mylēti vienas kitą
Visiems prisakei?

O dēlko kiekviens tik žiuri
Kad tiktai vis sau,
Nors nuskriausti, bet sugrobti
Sau turtų daugiaus?

Jei prie turto neprieina, —
Nors garbę nuplēš;
Jei kas turi gerą vardą,
Ir to pavydēs.

O prakeiktas tu pavyde!
Kam tu ir gimei?
Kiek tu skriaudų visam svietui
Daugel padarei!

Ir ta karē iš pavydo
Kilo, nekitaip,
Norint žmonēs suka galvas
Mąsto šiaip ir taip.

Bet čia aišku, kad pavydas
Išskleidęs nagus,
Nori tik sau užsidēti
Pergalēs ragus:

Užkariauti visą svietą
Ir valdyt visus,
Prisimynus lupti, smaugti,
Laikyt už vergus.

Nors jau pusę Europoje
Žmonių išžudys,
Bet palikusius dar gyvus
Vēl plēš ir kankys.

O, tu varge, darbininke
Kentēk ir kentēk,
Nevalia tau atvert burnos
Užēmęs tylēk.

Darbininkas vos tik stena
Po našta vargų,
O turtuoliai ir-gi stena
Nepaneš pilvų.

Darbininkui vis tik rupi,
Ką jisai pradēs,
Kad ateina jam senatvē,
Dirbti negalēs.

O turtuoliui ir-gi rupi,
Kaip čia padaryt,
Kad kaip norint vis daugesnei
Sau turtų įgyt.

Tad nenoriu aš jau, Dieve!
Ant svieto gyvent,
Kad tų visų neteisybių
Galėčiau išvengt.

Ankščiau vely atsigulti
Man ant kapinių,
Negirdėti verksmo brolių
Anei giminių.

Pati esu aš varguolė
Nieko neturiu,
Tiktai vien iš širdies jausmo
Ašaras beriu;

Bet tos ašaros negelbsti
Nuo vargo żmonių,
Nei dalelės nepalengvin
Jų naštos vargų.

Lapkričio 3-4, 1916.
Gary, Ind.

✣ ✣ ✣

Naktis be Miego.

Naktele ramioji! visus migdini,
Pasakyk mieloji, kodėl ne mani?
Aš visa nuvargus noriu pasilsėt,
Nelaimė, kad akių negaliu sudėt.

Mintys maišo galvą ir širdį graudin,
Miegas nelaimingų akių nemigdin.
Nutilo jau viskas, tik šniokščia miškai
Sumigo ir paukščiai ilsis jų balsai;

Žolelės nuvytę dieną nuo kaitros,
Jos naktį atgyja nuo šaltos rasos,
Tik mane, naktele, tu neramini,
Biedną mano širdį neatgaivini.

Antai ten sesutė darželyj viena
Su rutoms lyg kalba, graudžiai vergdama,
Jinai ir nemiega: jai skauda širdis:
Bernelį pakirto karėje mirtis.

Vaikšto po darželį... gal čia nuramins
Kvapas nuo žolynų, širdį atgaivins.
Užtekėjo žara, jau aušta diena,
O ji sau darželyj vis rymo viena;

Dangus apsiniaukė, sužibo žaibai,
Kįla baisi vėtra ir krinta ledai.
Vėjas švilpia, duksta, aplinkui namus,
Rodos teismo diena netrukus jau bus.

Išklojo ruteles visas lig vienos,
Neliko. kas širdį ramintų anos;
Sušuko mergelė drebančiu balsu.
Ir puolė ant žemės su didžiu verksmu:

"Gana, Dievulėli! kryžius persunkus,
Neįstengsiu nešti per ilgus metus:
Vienatinę mano paguodą širdies,
Atėmei nuo manęs, — likau be vilties;

Atleisk, o Aukščiausis! tat mano kalčias,
O sielą paimkie į savo rankas......

Sausis, 1916.
Valparaiso, Ind.

Teiybē ir Neteisybē.

Kad teisybē vieną kartą
Per svietą keliavo,
Visą dieną ji ješkojo
Nakvynēs negavo.

Tad Skaudvilēj ji užējo
Pas poną Daujotį,
O tą naktį neteisybē
Turējo atjoti.

Tad abidvi jos suējo
Į tą patį dvarą,
Nes žinojo, kad tas ponas
Biednųjų nevaro.

Liepē duoti vakarienę,
Patalą pataisē,
Kas jos buvo tosios moters,
Jis visai nepaisē.

Anksti rytą atsikēlus
Jis jas išlydējo,
Ir ant kelio dar dēl jųjų
Užkandžių įdējo.

Davē žalių lašinių
Ir duonos po bulką,
Jos dēkodamos nuējo,
Kur vieškelis dulka.

Nuo Skaudvilēs ant Nemakščių
Per didžius smiltynus,
Kas keliauja ten — nuvargsta,
Kaipo molį mynęs,

Ir po kairēs pasisuko
Nuo Nemakščių kelio,
Per pušynus ir eglynus
Ant Stulgių miestelio.

Bekeliaudamos taip toli
Jos labai nuvargo,
Atsisēdo pasilsēti
Ten į lanką margą;

Ir susēdusios užkąsti
Josios jau mēgino:
Neteisybē, tad Teisybę
Apgauti ketino.

"Dabar — tarē — suvalgysva
Užkandžius tavuosius,
Antrą kartą kaip išalksva
Valgysva manuosius".

O kad saulē nusileido
Per aną miškelį,
Tada josios nepaspējo
Pamatyt miestelį.

Vargšēs ēmē ir paklydo
Vaikščiodamos vienos,
Ir klaidžiojo po juodgirį
Per devynias dienas!

O Teisybē tada tarē:
"Kur tavo duonelē?
Pasisēskim čia ant kupsto
Užkąsim biskelį."

„Tu negausi mano duonos!"—
Neteisybē sakē,
„Nebent duosi man išlupti
Kairę savo akį."

Tad Teisybē ir sutiko
Viena akia buti,
Ne kaip anoje girioje
Iš bado pražuti.

Neteisybē davē duonos
Ir akį išlupo,
Vēlei klaidžiojo po girią
Klaidžiodamos klupo.

Vēl Teisybę badas spaudē
Ji draugēs „gerosios”,
Meldē dar duonos šmotelio,
Kad duotų savosios.

—„Jeigu nori gauti duonos,
Duok ir antrą akį, —
Neteisybē taip supykus
Teisybei atsakē”,—

Tad Teisybē sau pamąstē
— Velyj akla liksiu,
Negu baisioje girioje
Badumi pastipsiu. —

Vēlei davē jai išlupti
Ir antrą akelę.
Neteisybē ją išlupo, —
Susirado kelią.

Ir nuējo keliu viena,
O teisybē liko
Be akių ir be duonos...
Tai taip atsitiko!

Ir dabar toji Teisybē,
Tebklaidžioja po mišką,
Niekas negal jos surasti
O žmonēs vis jieško:

Valdžia namus budavoja
Turmams ligoninēms....
Prastus, gerus ir geriausius,
Su sienoms murinēms.

Burius pilvųzų užlaiko
Teisybei jieškoti,
Maitin šimtus advokatų
Buk už ją užstoti.

Vienas josios neva jieško,
Kiti patys slepias,
Trečias, buk jis, nesupranta, —
Nuduoda pavēpęs.

Sudžia, knygas pasidējęs,
Didžius lapus skaito,
Visus įstatus perskaitęs
Kelis kartus kaito.

Į tas knygas įsiduręs
Neva tiesą gaudo,
Tankiai nekaltus žmonelius
Ašarose maudo.

Dabar kita mat gadynē
Jau pradeda virsti,
Kad nekurie jau norētų
Teisybę užmiršti.

Ta prakeikta Neteisybē
Akis jai išlupo,
Bet pačiai nelabai sekēs
Ant liežuvio klupo.

Nors Teisybē akla buvo,
Bet ir ji šlubuoja,
Su liežuviu visur klumpa,
Kaip su šluba koja.

Neteisybē norint svietui
Labai pakyrējo,
Bet ją visi už Teisybę
Didžiau numylējo.

Neteisybē skęstant žmogų
Dar giliau pavaro,
Neteisybē visam svietui
Daug skriaudų pridaro;

Neteisybē geram žmogui
Gadin gerą vardą;
Neteisybē prietelystę
Ir santaiką ardo;

Neteisybē teisaus žmogaus
Prakaitu maitinas;
Neteisybē svetimomis
Plunksnomis dabinas;

Neteisybē vis užstojo
Už kožną turtuolį,
Bet ji niekad nesigaili,
Kad skriaudžia varguolį.

Neteisybē ir teismuose
Turi pirmą vietą;
Neteisybē nei negirdžia
Kas verkia ant svieto.

Neteisybē visuos luomuos
Vardą sau įgijo,
Taip, kad nieko ji pasaulyj
Dabar nesibijo.

Neteisybē pas vyskupus
Sēdi net už stalo,
Jie godoja Neteisybę:
Sodin už pat galo.

Neteisybē duoda rodą,
Jei nor ką nubausti,
Jeigu turi ant ko valdžią,
Gali jį nuskriausti.

Su Teisybe negyvęsi,
Nes ji yra akla,
O dēl sąžinēs.... tai niekis
Nors butų jai pekla.

Neteisybē „cicilikams"
Davē gerą rodą,
Kad jie turi apsivilkti
Patys „monkēs" odą;

O paskui mulkinti žmones,
Viliot iš jų grąšį,
Neteisybē į jų galvas
Kaip pirštu parašē;

Kad jie eitų „mokint" žmones
Nors patys nežino,
Nei A. B. C. kur močiutē
Juosius išmokino.

Dar jie sako, kad pažįsta,
Kad ne Dievs surēdē
Tą pasaulį, aukštą dangų....
Sakyt nesigēdi.

Neteisybē labai darbšti
Yra tai žmonelē,
Neteisybē ten nemēgsta
Kur prasta grįčelē.

Ji iš skurdžiaus apgaviką
Turtingu padaro,
Ji turtuoliams milijonus
Į kišenius varo.

Neteisybē šarlatanų
Maitin didį burį,
Użganēdinta ir linksma
Meiliai į juos żiuri;

Ir tie vadai cicilikų
Milijonus krauja,
Neišmanēliams iš širdżių
Tikējimą rauja.

Taip: bambizai, šundaktariai,
Magikai, galvočiai,
Burtininkai, apgavikai....
Tuoj tampa pilvočiai.

Persistato darbininkų
Użtarējais esą,
Ir tą skurdą, kurs kankina
Darbininkus, gesa.

Kad, tuo tarpu pasirodo,
Gesina jų turtą,
O darbininkus į vargą
Dar giliau pamurdo.

Ir bambizas susirietęs
Keikia Romos valdżią,
Per tą jisai tiktai taisos
Sau duonutę saldżią.

Šundaktaris įkalbinēj
Sveikam żmogui bēdą,
Buk tai kokia baisi liga
Tavo kuną ēda.

Jei neduosi penkdešimkēs
Tu żaizdose mirksi,
Pusmetį dar pagyvęsi
Sopuliuose mirsi.

Toksai, neva, gydytojas,
Pats nieko nežino,
Tiktai gandina žmonelius
Kurie jį maitina.

....

Štai man pačiai atsitiko
Vieną kartą sirgti,
O kada-gi negalējau
Taip greitai numirti,
Nuējau pas gydytoją
Daktarą Beždžiuną, —
Jis pasakē, kad man plaučiai,
Kaip obuolys džiuna.
Bet kada-gi man skaudējo
Tik galvą be galo,
Tad nuējau aš pas kitą
Ant „Olstryčio" galo.
Tas pasakē, kad man akys
Netikusios yra,
Kaip pradedi, sako, verkti,
Tau ašaros byra.
Badē, badē mano akis,
Pradējau bijoti,
Ir pasakē, kad man reikia
Akinius nešioti.
Ant rytojaus nuvažiavau
Aš į ligoninę,
Ir paprašiau pažiurēti
Daktarą akinį;
Ten pasakē: „akys sveikos
Gali namo eiti,"
O man galvą skauda, duksta
Neturiu ką veikti.

(Bet kadagi negalējau
Angliškai kalbēti,
Turējau perkalbētojui
Dvyliką mokēti.)

Trečią dieną aš nuējau
Pas daktarą trečią,
Tas pamatęs tuoj sušuko:
„Tavē drugys krečia"!

(Bet ne drugys mane krētē
Iš baimēs drebējau,
Kada-gi mirt netekējus
Taip greit nenorējau).

Kitą dieną aš nuējau
Net jau pas ketvirtą,
Tas pasakē, kad man kraujas
Į vandenį virto.

Sako: turi vandens ligą,
Ilgai negyvęsi,
Pusmetį pasikankysi,
Mirties neišvengsi.

Taip parējau, prisirinkus
Rodų aš pas brolio
O jų buvo didžių, mažų,
Nuo pustrečio colio.

Ko man galva tada gēlē
Nei viens neišpējo,
Tiktai mano biednos grašį
Į delmonus dējo.

Taigi man tada kaštavo
Trysdesimt penktinē
Ateivei sunku uždirbti
Nors ir dorelinę.

O juk galva nepaliovē, —
Skaudējo be galo,
Tad pagelbos kożnas vienas
Jieškotie privalo.

Na, nuējau į vaistinę
Pas poną Randacko,
Ir pasakiau ką daktarai
Apie manē sako.

Ar nežinai, aš jį klausiau,
Ką turiu daryti,
Kaip išgydyt savo galvą,
Skausmą numarinti?

O, jis tiktai vieną kitą
Żodelį paklausē,
Ir, pridējęs, prie krutinēs
Ausį, pasiklausē.

Ir pasakē, kad aš turiu
Tą kirminą didį,
O jis nevieną ligonį
Nuo jo jau išgydē.

Tas kirminas użvadintas
Vardu "Soliteras,"
Jįjį gali żmogus gauti
Kożnas didis, — mażas.

Sako buk jis atsiranda
Kas valgo kiaulieną,
Dešrą, kumpį neišvirtą,
Rukytą żuvieną...

Ponas Randacks davē vaistų
Uż dorelį vieną,
Ir išgydē jis man galvą
Su lig tąją dieną.

O aš busiu jam dēkinga
Už tą jojo gerą,
Jį godosiu, jam dēkosiu
Taip, kaipo pridera.

Tas eilutes neparašiau
Daktarus užgauti,
Arba juosius paniekinti,
Juoko iš jų gauti.

Bet kad viskas yra tiesa
Kas čia parašyta,
Taigi negal nei su kirvių
Buti ištašyta.

Tik pasakiau, kad žmoneliai
Nelabai tikētų
Ką pasako koks daktaras, —
Atsargiau žiurētų.

Neįspēdami jie ligos,
Pripasako monų,
Žmogų "gydo" kol palieka
Su tuščiu delmonu.

Juk už darbą kožnas turi
Užmokestį gauti,
Bile tiktai geru budu
Ale neapgauti.

Taigi broliai, jei jums tiesos
Atsieis ješkoti,
Neduokitēs apgavikams
Tiktai išnaudoti,

Nes teisybę ant šio svieto
Sunku yr surasti
Tą visi turim žinoti
Ir gerai suprasti.

Jei suprasim, apgavikai
Nesiurbs musų kraujo,
O teisybē užvēšpataus
Pas musų išnaujo.

Birželio 20, 1916.
Gary, Ind.

✣ ✣ ✣

Moksleiviui V. R.

Gailēkis, berneli, jaunystēs dienų,
Nenaikink sveikatą tu savo,
Išaugsi, kaip milžins tarpe ažuolų,
O medžiai augs pavēsyj tavo.

Atmink, jog žvaigždutē tavoji
Užžibēs dēl tavęs kada,
Ir tavo išrinkta mieloji,
Užgydys tau širdes žaizdą.

Todēl vyk liudnumą nuo savęs,
Lai, eina į puščias ir pelkęs,
Kad daugiau negrįštų prie tavęs, —
Su naujomis spēkomis kelkis.

Moksle tu ramybēs ješkoki,
Kaip švents Augustinas, kad darē,
Mokinos ir kitus dar mokē
Tuštybes iš galvos jis varē.

O kiek jis pagundų turējo,
Net daugesnei už visus draugus,
Bet visas atstumti mokējo,
Dēlto jis pagirtas danguos.

Nuo savęs tau linkiu ramybēs
Brangiosios Jusų širdžiai geidžiu,

Lai Dievas suteik iš aukštybēs,
Kursai valdo pasaulį żodżiu.

Sausis, 1916.
Valparaiso, Ind.

Piktoji Meilē.

Meilē, tu skausmų upē plačioji,
Kam tu dar laimēs vardą nešioji?
Nevienas laimēs negal dastoti,
Kas tiktai bando tavyj ješkoti.
Tu laimēs rubus tiktai nešioji,
Ir apgavingai visus vilioji,
Veltui kas tavyj ješko ramybēs
Nes tik suranda skausmų daugybes.
Tu saviep trauki jauną ir seną,
Ilgai ar trumpai katras gyvena,
Ar tai vaikinas, arba mergelē
Meilei aukoja savo širdelę.
O tu paglemżus po savo sparno,
Kankini skausmuos, kaip kokį tarną;
Kożną kartybēms ašarų girdai
Ir gyvenimą jaunimo dildai.
Ištiesus rankas visus żavēji,
Prižadi laimę apgaudinēji,
Rodai stebuklų akytes savo,
O ten po ploščium vadżiojies levą.
Kurs, pasislēpęs po meilēs maska,
Neišsakytai jaunimą drasko.
Surony' širdį ir paikšu daro,
O dar nevieną graban nuvaro.
Šiandien pamyli, o rytoj metą,
Kad taipo yra, kas to nemato!

Paskui kankykis palikęs vienas
Neraždams vietos per visas dienas.
Kas nēr pažinęs skausmų ant svieto
Lai tiktai meilei duod širdyj vietą:
Tuojaus erškēčiai išdygs ant tako,
Kas tik mylējo, visi taip sako.
Vainiką rožių ant galvos turi,
Kaip burtininkē ant visų žiuri,
Gēlēs paskendus, meiliai šypsosi
Ir viltvilingai saviep vilioji.
Ant savo rankų atilsį žadi,
Į rojų laimēs nuvest prižadi;
Tu ir karaliams rodai stebuklus,
Niekas toks, kaip tu negal but buklus,
Veltui poetai tave taip gyrē,
Ir prie aukščiausių gražybių skyrē,
Bet tu neverta šitokio vardo,
Per tavē žmonēs sveikatą ardo.
Baidyklēs vardas geriau tau tinka,
Negu tas, kurį tau žmonēs renka,
Taigi ir liki geriau tu baimē,
O nevadykis po vardu "laimē".
O tu, kur esi meilē tikroji,
Kodēl nuo žmonių savē kavoji?
Iš šimto vienas tavē suranda
Norint ir visi ieškoti bando.
Kad ir turtingas, nors aukse mirksi,
Tikrosios meilēs už jį nepirksi;
Tikroji meilē tai skarbas brangus:
Su ja gyventi Rojus ir dangus;
Ją visi garbin, arba godoja,
Kaip didį skarbą širdyj kavoja.

Jijē pasaulį nuo seno valdo,
Didžiausius skausmus širdžių numaldo,
Bet ji ne kožnam yra žadēta,
Liudnas gyvenims be jos ant svieto...
Aprilio 4, 1916.
Valparaiso, Ind.

✢ ✢ ✢

Nuliudimo Valandoje.

Juodas, tamsus tu pasauli!
Liudnas, nudnas visados,
Kodēl tu maloni saulē
Nešvieti man niekados?

Vien tik skausmus tepažįstu
Aš ant svieto nuolatos,
Ar jau akys neišvystų
Niekad linksmesnēs dienos?

Juodas vargas yr žadētas
Amžinai jau man kentēt,
Sunkus kryžius štai uždētas
Niekas nęšt negal padēt.

Švięčia Saulē rytą, dieną,
Šviečia mēnuo naktyje,
Tik mane nelinksmin vieną.
Tiktai skausmas širdyje.

Vienus muzika pralinksmin,
Kitus dainos ir žaislai,
O mane tiktai pravirgdin:
Vieni skausmai man draugai.

Ten, kur visi juokias, žaidžia...
Man nei kiek nēra linksmiau,

Ten dar didžiau širdį spaudžia,
Ašaros krinta tankiau.
Štai čia džiaugias, užia, šoka,
Jų nemažesni vargai,
Bet gal skųsties jie nemoka?
Gal nejaut širdis visai?
Kur tik einu, visur griausmas
Karo stov man akyse,
Ką tik dirbu, visad šauksmas
Brolių girdis ausyse.
O prakeikta ta puikybē
Tų karalių nuolatos,
Bet galvoje tik kvailybē
Iš to naudos nei kokios.
Kraujas teka net upeliais,
O kas, ar jiems tai gailu?
Motynos vaikščioja keliais,
Valdovams žiurēt dailu.
Kad vyrai krinta, kaip lapai
Jiems visai negalojē,
Kad bus žemē vieni kapai,
Žmonēs mirs kaip kovoje.
Visai jiems tas tai nerupi:
Milijonai jų viltis,
Lai sau teka kraujo upē
Lavonus lai deng smiltis.
Saulē laimēs šviečia rytą
Daugumui gal kam iš mus,
Bet man širdis surakyta,
Nenutildys nieks skausmus...

Balandis, 1916.
Valparaiso, Ind.